

נכשתי בשאלתי?

שאלות שעלו
על שלחנא דמלכא

המשך מעמוד א'

א' אות ט'), ש'בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם',
דהיינו שבכוח הנורא של דיבור יכולים לבנות דברים
נוראים ונשגבים! והשי"ת ירחם ויחוס שבני אדם לא
יקלקלו חלילה ע"י הדיבור.
ואיתא בגמרא (ברכות כ' ע"א) שרב פפא שאל לאביי למה
רב יהודה היה נענה תיכף כאשר הצטער על הגשמים ואנו
צריכים להצטער הרבה ועדיין לא נענים, הגם ש"בשני
דרב יהודה כולי תנאי [רק] בנויקין" ואילו אנחנו לומדים
כל ששה סדרי משנה, כך שאל רב פפא.

שמירת הבה - שמירה שלא יזוקו

מבאר הרה"ק רבי פנחס מאקאריץ ז"ע 'בשני דרב יהודה
כולי תנאי בנויקין' שהיו נוהרים שלא יזוקו, דהיינו שהיו
שומרים על הפה ועל ידי כך לא היו נזוקים, הם היו
משמרים את הפה שלא לדבר דיבורי לשון הרע ורכילות
ודברים בטלים, ולא היו מקטרגים חלילה אחד על השני,
אז הדיבור עלה למקומו הראוי למעלה, כי "תנווי כולי
בנויקין" הם למדו בעצמם איך לא יזוקו, אכן עתה ראוי
לבנות את הפה והדיבור כראוי ונכון.

תיקון הכל ע"י דיבורי תורה ותפילה

על כל פנים, רביה"ק אומר כאן יסוד גדול, והוא יסוד
הדיבור! לבקש מהשי"ת בדיבור פה! ללמוד תורה
הקדושה בפה! כי הדיבור יסודו ושוורשו כאמור הוא
"בדבר ה'", ועל ידי יסוד הדיבור יכול האדם לתקן כל
הצירופים רעים מעודו על העונות, על ידי דיבורי תורה
ודיבורי תפילה! זהו סוד נורא ויסוד נפלא!

אמירות' בחודש אלול ובמים הודאים

ואכן אנשי שלומינו היו מרבים באמירות, ובפרט בחודש
אלול ובמים הנוראים, זכורני מימי ילדותי - אז לא היו
משקיעים להסביר לילדים רכים על הזמנים הבאים, ולא
ידעתי על כך שבא חודש אלול - ב"ה כהיום מקדימים
ומסבירים לילדים ענין חודש אלול והתשובה, על כל פנים
זכורני איך אחר התפילה היו אנשי שלומינו נשארם בבית
המדרש ואומרים 'אמירות', אחד אומר "תנן" והשני אומר
"תיקונים", השלישי עוסק ספרי רביה"ק ואילו הרביעי
משתפך נפשו בספה"ק 'ליקוטי תפילות', כך מידי יום
ביומו, ולא ידעתי מה יום מיומיי, וכי עולם חדש הוא
זה... וואס עס האט זיך אפגעקאכט אן אלול... עס איז
נישט געווען קיין צייט א רגע! [לא היה זמן רגע אחת
לבטל!].

הטוב ביותר בעולם די בעסטע זאך אויף דער וועלט!

זי פארווארפט אויכט א ציקעריל אויף
אזא פאל! [האם מיני מתיקה היא ג"כ מפסידה
באופן זה], בוודאי שלא, כי היא מבינה שזהו
דבר מתוך ואהוב, כן צריך להיות אצלה הענין
של צניעות.

אמנם באופן כללי בילדה קטנה צריכים
לעשות כמי שאינו רואה, ואחר כן בסעודת
שבת וכן בשאר האופנים צריך לדבר ולהמתיק
מענין החשיבות וגודל היקר של אשה כשרה
ההולכת בדרכי הצניעות כפי המקובל מזור
דור, ולהנעים הדברים יותר מכפי יכלתו.

שאלה: הקב"ה חנן אותי בילדה קטנה
אשר היא ב"ה 'חכמת לב', אך בזמן
שאיני על ידה וכדומה היא עושה מעשה
נערות וגם פעולת הנוגדות את הצניעות,
נפשי בשאלתי כדת מה לעשות, האם
להתעלם כמי שאינו רואה או להגיב
ואיך?

תשובה: אם היא כשלעצמה עושה כך, הרי
זה סימן שהיא אינה מודעת היטב לחשיבות
מידת הצניעות, החינוך שהיא קיבלה לא
החדיר במוחה אהבה וחשק לצניעות, שתדע
ותכיר באמת הנאה הזו, **הצניעות היא הדבר**

מעשיות ועבודות מחכימות מאוצרו של
מורינו הגה"צ שליט"א מסודר על פי נושאים

פניני הסיפור

ימים מקדם...

אנ"ש לביתם וכל אחד נשאר יושב על מקומו,
זה אומר תהלים וזה אומר תיקונים ושאר
לימודי קודש, ולא נודע לי מה יום מיומיי,
ולמה נעשה שינוי הזה, עד שנודע לי שהגיעו
ימי אלול וכל אחד מוסיף בקודש באמירת
תהלים ותיקונים ושאר לימודי קודש, [בימים
ההם לא טפלו כל כך עם התשב"ד, ולא
הודיעו לתלמידים דבר זה שהגיע ימי אלול].

וכן אני זוכר כי בעת שהלכו לפני הבתים
בימי אלול שמעו איך אנשים אומרים
"תיקונים". ומובא בשם החיד"א בגודל מעלת
אמירת תיקונים אע"פ שאינו מבין, ומהרה"ק
ר' פנחס קאריצער זצ"ל איתא כי בזה יש
מעלה יתירה בעת שלא מבינים, כי אז אומרים
זאת על דעת הרשב"י ופועלים כמותו, כמו
שהרשב"י בדיבורו ביטל כמה פעמים כמה
גזרות. וזה עצה להאדם בכל מצב שהוא
נמצא בו, כי בדרך כלל בזמן שמוחו ולבו של
האדם סגורים, פארמאכט און פארקלאפט
און ער איז פארטומלט, האדם סוגר גם את
פיו מלדבר דיבורים קדושים להשי"ת, ועל זה
חזר רביה"ק ושינן כמה פעמים בספריו הק',
שהאדם לא יפסיק מלהשתמש עם דיבורו
שוב ושוב, ועי"ז יזכה לצאת ממצריו.

מוריני שליט"א דיבר בהתלהבות: אנו
חיים 'און א צוטומלטע וועלט [בעולם
מבולבל], אמנם בפנימיות הלב בוער בלבנות
ישראל תשוקה גדולה להתקרב להשי"ת
ולשוב אליו, הרה"ח ר' אלי חיים רוזין זצ"ל
היה אומר: "די הארץ איז פארשטאפט, אין
די מוח איז פארפאפט..." [הלב סתום והמוח
חתום], הנה באים ימי אלול אשר הם ימי
תשובה, ורביה"ק זי"ע גילה הרבה אודות
מעלת הדיבור דקדושה, ובפרט בימי אלול,
אשר אז הזמן להרבות בדיבורים קדושים
כמו אמירת תהלים ואמירת זוה"ק ושאר
לימודים.

זכרתי האיך שהרה"ח רבי גדלי קעניג
ז"ל היה רגיל לכתוב הרבה, אבל כשהגיע ימי
אלול הניח הכל והתחיל בעבודת ה"אמירות",
אשר אין לשער ריבוי הזכותם הנתוספים
להאדם מה.

בילדותי הייתי רגיל לבוא בהשול
שלנו, ובדרך כלל אחר התפילה היו הולכים
המתפללים לביתם, יום אחד ראיתי שאחר
סיומו הריקוד שלאחר התפילה, לא הלכו

בדעת דקדושה תלוי הכל! עולם הזה והעולם הבא,
וכל הנצחיות תלויה בדעת זה!

ניצוץ
אחד

ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי הגה"צ מוריני שליט"א

מחמת חוסר המקום נפל הפניני
מכתבים בשבוע ז'
ואתכם הסליחה

